

ARCADIA

în flăcări

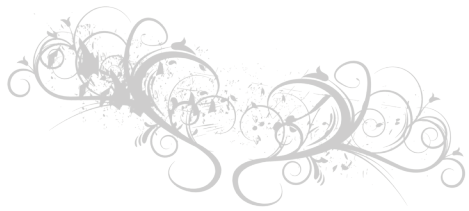
* *

KAI MEYER
ARCADIA
în flăcări

* *

 EDITURA
NICART

***E**a lucește-n raze de lumină colorată
Prada ce a prins-o nici n-o mai vede,
Puterea doar, victoria cea adevărată
Și jocul nemilos sunt cele ce-o atrag.*

*Așa ești și tu! Chipul tău îl zugrăvesc,
Splendoarea-ntunecată a stelelor, departe,
În lumina frumuseții aieva strălucesc,
De vrajă pline în puterea lor de moarte.*

*Ochiul Șarpelui
Joseph Christian von Zedlitz*

Primul capitol

- **T**ati? Îl trase de mânecă. În fața ușii e o pisică moartă.
 - Bine. Una mai puțin.
 - Când o să fiu mare, o să am una numai a mea.
 - Pisicile nu pot fi îmblânzite.
 - A mea, da.
 - O să te rănească.
 - Niciodată.
- Tăcere.
- Niciodată. Niciodată.

Fuga

De pe pistă se ridică un avion și lumea din jurul Rosei încremenii în tăcere.

Nici urmă de Alessandro, nicăieri.

Alerga prin sala de plecări, de-a lungul ferestrelor panoramice, ignorând vocile celor șase însoțitori. Preț de o clipă nesfârșită nu mai percepu decât decolarea avionului, strălucirea soarelui de amiază pe corpul alb al aeronavei, iar în fundal, stâncile maiestuoase ale golfului din Palermo.

Unde e?

Știa că cei șase bărbați nu o scăpau din ochi. Că voiau să-i bage pe gât sfaturi și întrebări și indicații. Dar Rosa nu-și asculta decât bătăile propriei inimi și vuietul sângelui în tâmples.

Alerga nebunește, cu părul fluturând, în timp ce consilierii ei o urmăreau îndeaproape, vorbind, gesticulând, un cor de pisălogi: ploșnițe înfipte în obrazul gros pe care fusese nevoită să și-l însușească în ultimele luni.

Câțiva bărbați în costume elegante, cu pantofi lucrați de mână și cravate de mătase, cu părul bine aranjat și unghiile îngrijite – aparent, oameni de afaceri la patru ace; în realitate, doar șase dintre

nenumărații criminali care administrau averea clanului Alcantara.

Averea Rosei.

Ar fi trebuit s-o intereseze. Însă ea reacționa la întrebările și cererile consilierilor cu indiferență, ca și cum nu ar fi fost vorba despre banii ei. Cei șase oricum se îngrijeau mai mult de partea ce li se cuvenea. Erau la cheremul unei zăpăcite de optsprezece ani din motive care le repugnau profund.

A nu vorbi cu ei semăna puțin cu a fura de la ei. La asta se pricepea. Era greu să renunți la obiceiuri dragi. Tăcere egal furt egal adrenalină. Doar atâta matematică putea duce în clădirea aglomerată a aeroportului.

Părul ei blond deschis, de vrăjitoare, i se revărsa peste umerii înguști, tot atât de rezistent la perie pe cât era tenul ei palid la bronz. Cearcănele, imposibil de înlăturat, se adânciseră în ultimul an; unii credeau că se farda pentru a obține un look gotic moderat, dar Rosa se născuse cu cearcănele astea. Făceau parte din ea, ca atâtea altele de care nu putea scăpa. Ca rosul unghiilor și nevrozele. Sau ca originile familiei ei, cu tot cu caracteristicile bizare care o însoțeau.

Unde dracu' putea fi Alessandro? Ar fi trebuit să fie aici.

- O să fiu cu tine la plecare, spusese.

Unul dintre bărbați o ajunsese din urmă și încercă să i se pună în cale. Ignoră-l, prefă-te surdă! Eforturile

lui de a-i atrage atenția păreau o pantomimă absurdă. Trecu de el și continuă să alerge.

Alessandro, la dracu'!

Venise în Sicilia cu patru luni în urmă, în toamnă, pentru a scăpa de trecut. Iar acum, la mijlocul lui februarie, fugea din nou, de data asta pentru a scăpa de prezent. Pentru a scăpa de insulă.

Pentru cineva din afară, Rosa era moștenitoarea unui imperiu de firme. De când împlinise optsprezece ani, cu două luni în urmă, răspundea legal pentru ce făceau directorii ei economici. Chiar și pe ea o apuca amețeala când se gândea la ce însemna, de fapt, să conduci un clan al Cosei Nostra.

Ajunse la controlul de securitate. Nici urmă de Alessandro. Ticălosul.

Grăbi pașii, ignorând hârtia pe care unul dintre cei șase i-o întinse în ultimul moment și mormăi: „Mă întorc în câteva zile“. Inspiră din nou de abia după ce-i lăsa pe toți șase în urmă, îndărătul controlului.

Rosa aruncă o privire în jur. Cei șase se retraseră înjurând. Printre toți oamenii aceia din zona de plecare, ea îl căuta pe unul anume. Un chip care-i devenise mai familiar decât al ei.

Oare trecuse pe lângă el în graba ei nebună? Destul de improbabil. Se ascunsese el când îi văzuse escorta? Mai degrabă. Un membru al clanului Carnevare încurcat cu o Alcantara – mulți membri ai celorlalte clanuri continuau să vadă în legătura lor o

declarație de război. Rosa și Alessandro știau foarte bine că destule voci din propriile familii cereau în surdina să fie uciși și aruncați în mare. Pentru Rosa ar fi putut fi un joc periculos, doza de risc de care avea nevoie, dacă nu ar fi fost conștientă de faptul că acest exercițiu de echilibristică i-ar fi putut arunca pe amândoi în abis. Până la urmă, nu aveau de ales – erau nevoiți fie să se despartă, fie să-și riște viața pentru această iubire.

Cei șase bărbați care o urmăriseră îi tolerau dezinteresul pentru că profitau de pe urma ei. Însă relația Rosei cu un Carnevare cântărea mai greu. Familiile Alcantara și Carnevare fuseseră dintotdeauna dușmani de moarte și doar un tratat de pace misterios încheiat în vremuri imemorabile îi împiedicase să se extermine până la ultimul. Cele două clanuri se aranjaseră, vrând-nevrând, într-o coexistență forțată. Însă o alianță încheiată în patul a doi adolescenți nu puteau accepta.

- Până când o să ne lase-n pace? întrebă Rosa cândva.

- Cât timp o să-i putem obliga să închidă ochii, răspunsese Alessandro, și, dacă se poate, să nu-i mai deschidă.

El înțelegea cel mai bine ce anume însemna să fii șeful, *capo*-ul, unui clan mafiot. Rosa devenise capul familiei împotriva voinței ei. Alessandro însă luptase pentru a-și obține poziția. Îl ucisese pe asasinul

părinților lui, iar în săptămânile din urmă își redusese la tăcere și alți adversari. Alessandro încerca să se protejeze. În timp ce Rosa fugea de răspundere, Alessandro voia să facă față tuturor provocărilor, avertiza, amenința și dădea dovadă de consecvență.

Rahat. Nu venise. O apucă durerea de stomac din cauza dezamăgirii, a furiei și grijiilor care o copleșiră.

Nu. Nu ești dependentă de el.

Își potrivea cureaua genții pe umăr, astfel că puloverul negru pe gât i se întinse pe piept, ceea ce nu se prea întâmpla. „Lasă că te mai dezvolti“, o tot consolase Zoe, sora ei, iar Rosa o crezuse. Acum Zoe zăcea în mormânt, iar pieptul Rosei nu se prea dezvoltase.

Mereu o apuca frica pentru el atunci când Alessandro întârzia sau n-o suna la timp. Era o nebunie ce făceau. Se gândiseră să plece împreună, să lase totul în urmă. Dar Rosa nu voia ca Alessandro să renunțe la ceva de dragul ei. Nu avea de gând să-i ceară asta vreodată. Dacă chiar avea să plece într-o bună zi, nu avea să-l tragă după ea. Ea nu era așa. Prefera să fie nefericită fără el decât să-l vadă ezitând. Existau riscuri pe care nu era dispusă să și le asume.

Mai avea o oră până la plecare. O luă spre sala de așteptare, prezentă biletul și pași în spațiul rezervat pasagerilor de la clasa de business. Fotolii și canapele confortabile; un bufet opulent, inclusiv pentru vegetarieni ca ea; șiruri de calculatoare cu acces la

internet. Din boxele montate în tavan se revărsau acorduri de muzică clasică. Și cafea, slavă Domnului!

Oamenii de afaceri o taxară din priviri. Puloverul ei pe gât îi ajungea până aproape de genunchi și purta blugi negri. Se simțea o slăbănoagă, cu oasele soldurilor ieșite în afară și picioarele mult prea subțiri. Dar se părea că unii manageri tolăniți în fotolii o vedeau cu totul altfel. Buzele Rosei articulare cu sete „pedofili scârboși“ în timp ce le zâmbea cu drăgălășenie.

Deasupra unui panou despărțitor dintre canapele se ridică un cap. Se întoarse în altă direcție, se lăsă în jos, se ridică din nou. Îi întâlni privirea. Ochii lui erau verzi și strălucitori. Dacă nu l-ar fi cunoscut, s-ar fi gândit că ar fi făcut ea multe de dragul acestor ochi.

Gropițele din obrajii lui se adânciră și chipul lui strălucitor o atrase la fel ca în prima zi.

– Pe bune?!

Îl îmbrățișă cu toată puterea, cu geanta prinsă între ei. O dădu cu greu la o parte și îl strânse din nou. Mai tare, pentru ca toți cei care se holbau la ei să aibă ce vedea.

Alessandro o sărută, o privi cu ochii strălucitori și o sărută din nou. Așa făcea de multe ori. Un sărut scurt, un zâmbet, un sărut lung. Ca un semnal morse secret.

– Ce faci aici? îl întrebă ea respirând greu.

Alessandro îi arătă biletul.

- L-am cumpărat.

- Dar ai spus că nu vii.

- Nici nu vin. Dar voiam să te mai văd o dată.

Fără escortă.

Rosa îi aruncă o privire uluită.

- Ai dat patru mii de euro pentru un bilet doar ca să poți să intri aici?

- Tata a plătit de trei ori pe atât pentru un set de golf. Prin comparație, biletele astea mi se par o investiție beton.

Rosa îl sărută apăsător, căutându-i limba, până ce își pierde amândoi răsufletul. O femeie de pe canapeaua alăturată se ridică și-și trase soțul spre niște fotolii aflate ceva mai încolo.

Rosa simți niște furnicături reci în piept, își privi mâna și văzu solzii de reptilă prinzând contur pe degete. Pielea ei se făcu transparentă, în timp ce dedesubtul ei începea transformarea. Tresărind speriată, observă îngrijorarea din privirea lui Alessandro care-i urmărea pupilele transformându-se în două fante înguste.

„Nu acum“, se rugă alarmată. Hormonii dracului!